

който се разхождаше като нѣкой кметъ по двора.

— Ха-ха-ха—клю-клю-клю!—засмѣ се пуякътъ, — ще се пукна отъ смѣхъ, ще ме уморишъ, стара бабо. Не ти ли е жално за моята младостъ? Отъ какъ съмъ пуякъ на тоя свѣтъ, не съмъ виждалъ по-смѣшни патета!

— Мамчице, не позволявай да ни оскърбяватъ! — записукаха патенцата.

Патката почна да съска като змия и подгони пуяка по хармана.

— Ще ти оскубя опашката! — закани се тя.

Въ туй време се показа отъ кѣщи баба Нойковица.

— Охъ, на баба патенцата: тѣ вече излѣзли отъ черупкитѣ! — зарадва се старата, наведе се и ги прибра въ престилката си. Тръгна къмъ кѣщи.

— Га! Га! Крадецъ! Викайте полиция! — почна да граче патката.

Баба Нойковица отиде подъ стрѣхата и пустна патенцата въ едно кринче. Сетне донесе парче хлѣбъ и почна да рони трохики надъ патенцата. Патенцата закълваха и почнаха да си хортуватъ.

— Брей, че сме били гладни, като вълци!

Показа се слънцето. Напече. Орачитѣ заминаха по нивитѣ.

Патенцата задрѣмаха въ кринчето. На пладне баба Нойковица пустна затворничетата на свобода и рече на патката:

— Хайде, иди да ги разходишъ къмъ рѣката, но си отваряй очитѣ да не ги прегазятъ нѣкое колело или нѣкой магарашки кракъ!

Патката потегли и патенцата се навървиха подире ѝ.

— Какво ще правимъ на рѣката, мамо? — питаха тѣ.

— Ще хапнемъ дребна рибица и на отвѣдния брѣгъ ще клѣвнемъ крѣхка тревѣца!

Стигнаха. Старата патка скочи въ водата и заплува.

— Елате сега при мене!

Нагази най-напредъ първото пате и се дрѣпна назадъ:

— Охъ, мамо, студено!

Нагази второто:

— Охъ, мамо, мокро!

Нагази третото и се върна.

— Защо се връщашъ? — попита патката.

— Защото нѣмамъ желание да се давя, животътъ още не ми е дотегналъ. Азъ съмъ ново пате.

— Елате, мои златни зрънца! Влѣзте въ водата и почнете да гребете съ лопаткитѣ си. Нѣма да се удавите. Ако дойдете, ще ви хвана рибки съ червени опашки.

— Не щеме ние риба, ще